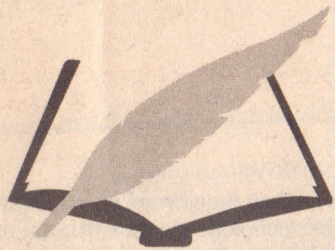

Αυθεντικά

Για κάποια μυθιστορήματα είναι δύσκολο να μιλήσει ακόμη και ο ίδιος ο συγγραφέας – ή προπαντός αυτός.

Και ένα τέτοιο μυθιστόρημα είναι ο «Ιερός Ποταμός». Το πώς τα βασικά

μου πρόσωπα, που είναι ο Νάρκισσος Μαυρολέων και η Περσεφόνη, θα παγιδευτούν από υπερφυσικά φαινόμενα και θα οδηγηθούν σε κάποιες άλλες αλήθειες, αυτό μόνος ο αναγνώστης μπορεί να το ζήσει

διαβάζοντας το βιβλίο.

Δεν είναι από τα πράγματα που μπορεί κανείς να τα ερμηνεύει ή να τα περιγράψει. Γίνονται. Ξεδιπλώνονται με μια εσωτερική διαλεκτική και οδηγούν τα βήματά τους.

ΜΑΡΙΑ ΛΑΜΠΑΔΑΡΙΔΟΥ ΠΟΘΟΥ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

Δεν μπορώ να περιγράψω τις στιγμές που φανερώθηκε ο περιπλανώμενος άγιος με το ματωμένο ράσο, αυτός που τα οστά του θα βρει ο Νάρκισσος τη μέρα που θα βρέχει, σύμφωνα με τον χρησμό, γιατί αυτά μόνον να τα διαβάσεις μπορείς, έτσι όπως γίνονται, έτσι όπως το υπερφυσικό εισβάλλει στην καθημερινή ζωή των προσώπων και την ανατρέπει.

Τα μυθιστορήματα που μπορεί κανείς να μιλήσει γι' αυτά, για το πώς τα έγραψε ή τι επεδίωκε, είναι συνήθως τα ιστορικά ή, ακόμη, τα κοινωνικά, αυτά που ξετυλίζουν τις σχέσεις των ανθρώπων, τα όνειρά τους, τις αγάπες και τις διαψεύσεις τους.

Θα μπορούσα κι εγώ να μιλήσω γι' αυτά τα μυθιστορήματά μου, όπως για το «Πήραν την Πόλη, πήραν την», που το έγραφα περπατώντας βήμα βήμα μαζί με τους τραγικούς πολιορκημένους της Βασιλεύουσας, με τον μαρτυρικό αυτοκοοτόρα τον τελευταίο της βυζαντινής

«Ο Ιερός Ποταμός»

αναπαλαιώσει ένα ερειπωμένο βυζαντινό εκκλησάκι που ήταν κοντά σε ένα μοναστήρι. Εκεί, στο μοναστήρι υπήρχε ένας μοναχός, ο Αυγουστίνος, και ήταν ο μόνος που ήξερε όλα τα μυστικά των όσων συνέβαιναν, και θα μπορούσε να του εξηγήσει. Όμως δεν τον πρόφτασε ζωντανό. Ή δεν ήθελε να τον προφτάσει ζωντανό για να μη μάθει ποτέ. Γιατί ο τόπος εκείνος ήταν η γενέθλια γη του, όπου απέφυγε να επιστρέψει, γιατί από τα οκτώ του χρόνια ο παππούς Ευριπίδης του μίλησε για κάποια παράξενα πράγματα και για έναν χρησμό. Να όμως που επέστρεψε. Και να που παγιδεύτηκε σε όλα αυτά που μια ζωή προσπαθούσε να ξεχάσει.

Και χιτώντας το βυζαντινό εκκλησάκι (εκείνος που ποτέ δεν είχε ιδιαίτερη θρησκευτική ευσέβεια) βρήκε τα οστά του περιπλανώμενου αγίου τη μέρα που έβρεχε, έτσι που επαληθεύτηκε ο παλιός χρησμός

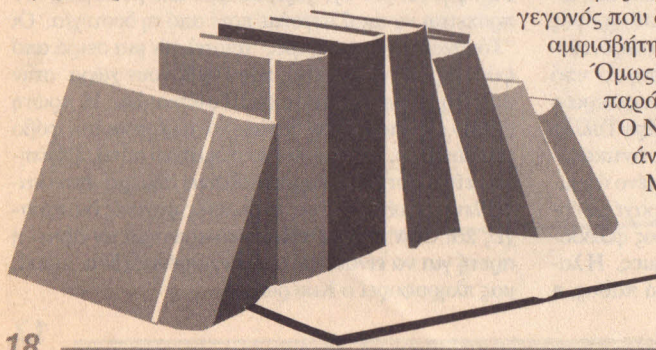

...μυθιστόρημα μου, όπως για το "Πήραν την Πόλη, πήραν την", που το έγγραφα περπατώντας βήμα βήμα μαζί με τους τραγικούς πολιορκημένους της Βασιλεύουσας, με τον μαρτυρικό αυτοκράτορα τον τελευταίο της βυζαντινής αυτοκρατορίας.

Θα μπορούσα να μιλώ ώρες ατέλειωτες για αυτό το μυθιστόρημα, γιατί ήταν τα γεγονότα που με οδηγούσαν, εκείνα της σπαραγμένης μνήμης, και τα πρόσωπα τα βασανισμένα που ανέβαιναν τον Γολγοθά του μαρτυρίου και της θυσίας, εγκαταλελειμμένα από θεούς και ανθρώπους.

Για εκείνον τον σπαραγμένο Μάιο θα μπορούσα να μιλώ ατέλειωτα. Όπως τον έγγραφα και όπως τον έζησα.

Όχι όμως για τον "Ιερό Ποταμό". Στο μυθιστόρημα αυτό δεν με οδήγησαν γεγονότα ούτε ιστορικά ούτε ανθρώπινων σχέσεων, αλλά γεγονότα υπερφυσικά, που δεν πιάνει απάνω τους εξήγηση καμιά. Ο αρχαίος ποταμός Ιέρως, που οι άνθρωποι τον έλεγαν Αμίλητο, θα ήταν εκ πρώτης όψευς σαν όλα τα ποτάμια που ξεράθηκαν, ποτάμια με πλατιές αμμώδεις όχθες γεμάτες νερολούουδα. Δεν ήταν όμως. Ο Ξερός ποταμός έφερε νερό τη στιγμή που έσμιζαν ερωτικά

ο Νάρκισσος και η Περσεφόνη, και κανείς δεν ξέρει να πει, ούτε και εγώ, αν αυτό έγινε τυχαία ή αν έγινε επειδή τα δυο αυτά πρόσωπα ήταν σημαδεμένα κάτω από το στήθος με το ίδιο σημάδι: το μισό άνθος του νάρκισσου.

Ο ποταμός έφερε νερό, αυτό ήταν ένα γεγονός που δεν σήκωνε ούτε ερμηνεία ούτε αμφισβήτηση.

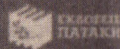
Όμως δεν ήταν μόνον αυτό το παράξενο στο μυθιστόρημα.

Ο Νάρκισσος ήταν ένας σοβαρός άνθρωπος, παντρεμένος με την Μάριαν που την αγαπούσε, και όμως ζούσε την τρέλα ενός έρωτα με την νεαρή Περσεφόνη που δεν

ΜΑΡΙΑ ΛΑΜΠΑΔΑΡΙΔΟΥ ΠΟΘΟΥ

Ο ΙΕΡΟΣ ΠΟΤΑΜΟΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

μπορούσε ούτε να εξηγήσει ούτε να αποτρέψει. Έγινε ψυχίατρος για να εξηγήσει την ψυχή και τώρα ένιωθε πως ήταν ανίσχυρος μπρος σε όσα του συνέβαιναν. Και μετά, ήταν και ο χρησμός της Ισαβέλλας, μιας μάντισσας που έβλεπε το μέλλον σαν πυθιά. Αυτή του είχε πει πως θα βρει τα οστά του περιπλανώμενου αγίου τη μέρα που θα βρέχει.

Πολλές φορές μάζεψε τα πράγματά του να φύγει από όλες αυτές τις παγίδες, να ξεχάσει τον παράξενο ποταμό και το νεαρό κορίτσι που τον είχε μαγέψει.

Όμως η παγίδα, που έστηναν γύρω του όλα αυτά τα περίεργα υπερφυσικά φαινόμενα, ήταν πιο δυνατή.

Και όχι μόνον έμεινε, αλλά και συμμετείχε στα παράξενα δρώμενα. Και βάλθηκε να

Και χιτώντας το βυζαντινό εκκλησάκι (εκείνος που ποτέ δεν είχε ιδιαίτερη θρησκευτική ευσέβεια) βρήκε τα οστά του περιπλανώμενου αγίου τη μέρα που έβρεχε, έτσι που επαληθεύτηκε ο παλιός χρησμός. Σίγουρα όσα αφηγήθηκα για τον "Ιερό Ποταμό" δεν αποτελούν παρά ελάχιστες αναφορές.

Τώρα που κοιτάζω από κάποια απόσταση το μυθιστόρημα, ίσως και να ήθελα να δείξω το πόσο ευάλωτη είναι η ζωή μας από το υπερφυσικό, πόσο ο αμέριμνος καθημερινός άνθρωπος μπορεί να βρεθεί σε μια παρόμοια υπερφυσική παγίδα, που, σίγουρα θα τον πλουτίσει, θα τον οδηγήσει σε μια προσωπική του αυτογνωσία.

Γιατί κανείς δεν μπορεί να αποκλείσει από τη ζωή του την ύπαρξη του υπερφυσικού στοιχείου, κανείς δεν μπορεί να το αγνοήσει. Καθένας έχει μια προσωπική εμπειρία, ένα σημάδι, κάποιο όνειρο, "τα όνειρα είναι οι πλοηγοί της ψυχής" λέει ο ήρωάς μου στο μυθιστόρημα.

Και ένα μεγάλο μέρος του βιβλίου στηρίζεται στα όνειρα.

Εκείνο που με ευχαριστεί ιδιαίτερα, που δεν το περίμενα γι' αυτό το όχι και τόσο εύκολο μυθιστόρημα είναι πως έχει μια πλατιά απήχηση, άνθρωποι μου γράφουν, μου τηλεφωνούν, βρίσκουν σε αυτό μια προσωπική τους πλευρά, έναν καθρέφτη που αντανακλά κάποιες ζώνες της δικής τους ψυχής.

Ή ίσως επικοινωνούν με αυτό με κάποια διαίσθηση έξω από τη λογική διαδικασία, επικοινωνούν με τα σύμβολα που η ψυχή αναγνωρίζει ή κουβαλά η ίδια στα βάθη της.

Μαρία Λαμπαδαρίδου Πόθου

Στην Κάτια Κοκοζίαν